

SEDMÝ SMYSL

Ostrov zasvěcení

1. díl

Vážení přátelé, aby mohla kniha spatřit světlo světa v tištěné podobě - A TO V BŘEZNU 2012 DÍKY VYDAVATELSTVÍ ALBATROS - bude nějaký čas na internetu k dispozici jen její menší ukázka.

Děkuji spřízněným duším ze světa fantasy za jejich milé komentáře, které hodně přispěly k tomu, aby se Sedmý smysl dočkal papírové podoby. Snad si ho i pár lidí koupí, což rozhodne o tom, zda se následně v knihkupectví objeví i ostatní díly téhle série.

Ještě jednou díky za pochopení i za Vaši podporu.

© Ilka Pacovská

*****

Praha 2004

Nález kouzelného prstenu

První paprsky nového dne olízly mořskou hladinu na obzoru, když v komplexu budov uvnitř důkladného plotu zazněl pronikavý hvizd, za kterým následovaly úsečné povely. Ačkoli nápis na bráně hlásal, že zde najdete „Útulný domov“, podle zvukové kulisy to tak vůbec nevypadalo. Zlostné hlasy dospělých se mísily s dětským křikem a pláčem. Všude bylo plno shonu a dusání.

Díky skromným příspěvkům od starosty města tady mohli najít domov sirotci z blízkého okolí a občas se tu objevily i děti, které zůstaly samy, když jejich rodiče skončili ve vězení.

Jestliže někdo přivedl dítě a složil do rukou sester vydatný finanční dar, stačilo jen nadiktovat údaje o rodičích a narození, pokud to dotyčná osoba věděla, a dítě bylo přijato.

Hanka bleskově složila deku a hodila na sebe zástěru a teplou vestu, kterou měla v noci složenou pod hlavou místo polštáře. Jaro sotva začalo a venku bude ještě pěkná zima. Smutně se podívala na své potřhané punčochy, ze kterých koukaly oba palce a taky jedna pata. Moc už bohužel nehřály. Rychle vyběhla na dvůr a zařadila se na své místo mezi ostatními chovanci pracovního věku, což bylo zhruba mezi šesti a čtrnácti lety. Před ní stál devítiletý Sváťa, který ale vzrůstem zaostával za průměrem, takže musel stát v první řadě. Ruce měl před-pisově založené vzadu. Neodolala a pošimrala ho na dlani. Pokusil se zachytit v dlani její prsty, ale nepodařilo se mu to. Ohlédnout se neodvážil, ale Hanka věděla, že se usmívá. Sváťa se usmíval skoro vždycky. Bylo až neuvěřitelné, jak se dokázal dívat na svět s radostí i v tak neradostném prostředí, kde vyrůstal.

Vedle Hanky téměř smykem dorazila na své místo Paula. Moc nechybělo, aby byla mezi posledními, které Bachářka poháněla prutem. Nakonec všichni stáli v pozoru a čekali, co pro ně jejich nejprísnější vychovatelka přichystala.

„Dneska bych to tipla na plážový výlet,“ zašeptala skoro neslyšně Paula, „byla větrná noc, vsad se.“

„Sázím na sbírání šutrů na poli,“ mrkla na svou starší kamarádku Hanka.

„Ssst, buďte ticho,“ syknul na ně někdo zezadu.

Bachařka se rozkročila před srovnaným zástupem dětí, kývla na dva chlapce na kraji řady a ti začali okamžitě počítat přítomné. Hanka si ale myslela, že chlapci počítání pouze předstírají, protože dnes tu stáli všichni a bylo jasné, že jich je přesně čtyřicet. Bachařka na jejich součet kývla a pak z kapsy vytáhla ušmudlaný papír. Všichni zpozorněli. Pokud si musela něco zapsat, pak to bude důležité. Papírem se v domově velice šetřilo a do dětských rukou se vůbec nedostal.

„Z řady vystoupí Paula dvě, Simona a Berta. Pojdte ke mně! No tak, to to trvá! Poklusem!“

„Tak sbohem,“ šeptla Paula, pohladila Hanku po lokti a rozběhla se k Bachaře.

Hanku zamrazilo v zádech. Tak už došlo i na Paulu. Vychovatelky rozhodly, že dospěla a přestoupí do výběrového baráku. To znamená, že už se s ní neuvidí. Hanka nechápala, proč to tak je. Vždyť co je na tom zlého popovídat si s někým, s kým jste se kamarádili několik let. Ale není to dovoleno, a ač se o to někteří snažili, nepodařilo se jim to a byli i za pokus o kontakt přísně potrestáni. Tolik by chtěla zůstat s Paulou pohromadě... Do očí se jí tlačily slzy, ale Hanka nechtěla brečet, aspoň ne teď a tady. Zatlula zuby a zaryla nehty do dlaní. Sakra, sakra, sakra, říkala si stále dokola, aby vztek zvítězil nad lítostí.

„Doplňte řady!“ zazněl další příkaz a na Paulino místo postoupil ze zadní řady Rafan. Podívala se na něj, ale rychle odvrátila zrak, když se jejich pohledy střetly. Hanka nevěděla, co si má o něm myslet. Často provokoval, z legrace se s ní boxoval, posmíval se jí, že je pomalá, ale nikdy jí doopravdy neublížil, nikdy ji neudeřil naplno. To

ostatní kluci takové ohledy neměli. Hanka se rvát uměla a nic si nenechala líbit, jenže některé kluky přeprat nedokázala. Rafan zvládl úplně všechny. Nebyl větší než ostatní, ale byl velice rychlý, nevypočítatelný, prostě uměl překvapit.

„Nástup k jídlu!“ zavelela vychovatelka a ukázala na konec řady, odkud se dala na pochod řada dětí k výdejně potravin. Bylo velice těžké odejít k jídlu pomalu a spořádaně, když člověku v žaludku škrundala nekonečná serenáda, ale každý moc dobře věděl, že za neukázněnost by ho čekala hladovka nebo pobyt v díře. A o to nikdo nestál. Hanka se pokradmu ohlédla za Paulou a v okamžiku, kdy Bacharka koukala jinam, jí opatrně zamávala. Paula se odpovědět neodvážila.

Zvolna napochodovali na rozblácený prostor s dřevěnými lavicemi a po jednom se natahovali na pult, kde se krčil krajíc chleba a zlomeček sýra a světe, div se, i svrasklé staré jablko. Hanka se snažila odhadnout, kde je větší jablko a pro který tácek se natáhne. Ale protože stejný nápad mělo už několik dětí před ní, postavila se k pultu jedna z vychovatelek a začala tácky sama podávat. A na Hanku se jako na just dostalo maličké, zespodu i kapku nahnilé jablko. Smutně si šla sednout na lavici k jednomu pohárku s čajem.

Rafan si za moment sedl vedle ní. Na toho se dostalo jablko červené a mnohem větší.

„Hele, dám ti svoje jabko za tvůj sejra,“ drcnul do ní loktem, jakoby jí četl myšlenky.

„Tak jo,“ kývla Hanka a hbitě provedla výměnu, aby si to náhodou nerozmyslel. Vlastně to byla báječná snídaně. Copak má asi Paula, pomyslela si. Říkalo se, že ve výběrových barácích je jídlo mnohem lepší a je ho i víc. Ale kdo ví. Nevěděla o nikom, kdo by si o tom mohl s těmi, kdo přestoupili, pohovořit. Možná je to jen fáma, aby přestupující nedělali potíže.

Ještě než stihli dojít, ozval se hvizd píšťalky a na stupínek u výdeje vystoupila sestra Fanina. Přečetla seznam pěti jmen a zavolala vybrané do kuchyně jako pomocníky při přípravě jídla na dnešní den.

Jako další na stupínek vkročila sestra Agáta a ostatním oznámila, že dopoledne stráví sběrem mušlí a jantarů na pláži a odpoledne odklizením kamení z pole. Jasně, Paula měla pravdu. Bouřlivá noc určitě na pláž vyplavila kdeco a mušličky se dají dobře zpeněžit u zdejších pobřežních umělců. Ti chudší chodili sbírat sami, ale ti bohatší už si mohli ušetřit záda a koupit jen to nejlepší za celkem směšný peníz. Zbytky mušlíček pak prý přidávali do zázračného hnojiva, o které byl taky docela zájem.

Sestra Agáta je seřadila do dvojstupu. Každému uvázala kolem krku oranžovou stuhu, jako vždy, když vycházeli mimo Útulný domov. Vedle Hanky se nacpal Sváťa a obdařil ji zářivým úsměvem.

„To teda nevím, čemu se křeniš...“ zavrtěla hlavou Hanka.

„No, je pěkný den, přestalo pršet, byla bohatá snídaně, jdeme k moři a já si s tebou můžu celé dopoledne povídat. Sestra Agáta nás kvůli tomu trestat nebude, takže co nám schází?“

„Paulu odvedli...“

„Já vím, byly jste kamarádky. Je mi to líto. Ale třeba si ji někdo brzo vybere a bude volná.“

„Volná?“

„Ty se netěšíš, že se odtud jednou dostaneš?“

„Já nevím. Neumím si to představit... Docela by se mi líbilo pomáhat někde v kuchyni u hodných pánů, nebo pěstovat zeleninu a ovoce... I když to asi budeš jednou spíš ty. Myslím pěstovat zeleninu a květiny. Pod tvýma rukama se všemu tak daří, jak to proboha děláš?“

„Nevím. Líbí se mi práce s rostlinami. Ale mám strach, že si mě tu sestry budou chtít nechat napořád. Že se nikam jinam za celý život nepodívám. A já bych moc rád viděl

lesy, hory, louky. Víš, Hanko, jednou bych si přál bydlet vysoko na horách někde u lesa, aby tam byl krásný rozhled do kraje a divoké louky kolem.“

„Krásný sen. Ale trochu nereálný. To bys musel mít kouzelný prsten a spoustu peněz - možná by stačilo najít poklad. Co ty na to?“

„Jasně, že mě to nenapadlo? To by určitě pomohlo a dáme se do toho hned. Podívej, co toho moře vyplavilo. Stačí jen dobře hledat a já cítím, že ty dnes budeš mít štěstí.“

Sestra Agáta rozdala všem plátěné pytlíky a sama se usadila na plochý kámen nad pláží, aby měla děti na očích. Vlastně je ani moc hlídat nemusela. Děti měly ještě čerstvě v paměti potrestání chlapce, který se pokusil utéci před dvěma týdny. Byl hned druhý den chycen a pak velice tvrdě potrestán. No, a před týdnem na následky pobytu v díře zemřel. Kdo by si chtěl připravit podobný osud? Ostatně z pláže by nebylo snadné nenápadně utéct, pokud jste nechtěli plavat několik hodin ve studené vodě. Navíc uprchlíci nebyli nikdy nikde vítanými hosty. Sestra Agáta si prostě tyhle starosti nepřipouštěla a hodlala si užít klid a odpočinek u moře. Moc teplo sice ještě není, ale během dopoledne by se to mohlo zlepšit.

Děti se rozběhly po pláži a každý se snažil najít tu největší mušli nebo jantar. Za úspěch bylo možné dostat u oběda dvojitou porci. Hanka si sundala sandály a punčochy a zvolila hledání v příbojovém pruhu. Voda byla ledová, ale příjemná. Brouzdání bosky v písku a vodě jí přinášelo pocit klidu a svobody. Sváta ji provázela v bezpečné vzdálenosti na břehu, kam už vlny nedosahovaly, a pokud přišla někdy nějaká větší, Sváta se smíchem utíkal do bezpečí před mořskou vodou.

„Podívej, Hanko, ta je nádherná,“ zahalekal najednou Sváta a vítězoslavně zdvihl nad hlavu velkou zakroucenou ulitu. Tonek, který sbíral poblíž, se přišel zamračene podívat blíž. Už už ji chtěl Sváta strčit do svého pytle, když

najednou Tonek udělal dva rychlé kroky, strčil do něj a vyrazil mu ulitu z ruky. Pak ji sebral a ušklíbl se: „Stejně seš mrňous a žádný přídavky na obědě nepotřebuješ. Najdi si jinou.“

„Tonku, ty lumpe, okamžitě mu to vrať,“ zaječela Hanka z vody a začala se rychle brodit ke břehu.

„Kdo to zvednul, tomu to patří! A já si to vlastnoručně zvednul nebo snad ne? Chceš se prát? Chceš do díry?“

Jenže Hanka byla tím útokem na malého bezbranného Sváta tak rozzuřená, že na nic nebrala ohled a strhla Tonka do písku, kde ho začala fackovat. Jenže Tonkova váhová převaha byla příliš velká. Chytil Hanku za ruce, shodil ji ze sebe a kroutil její ruce, až byla nucena kapitulovat.

„A teď hezky popros, abych tě pustil,“ nařídil jí.

„Neper se, Hanko, ať si tu ulitu nechá. Já opravdu nepotřebuju větší oběd. A ty ji pusť, než si nás všimne vychovatelka a budeme bez oběda všichni. Tonku, pusť ji prosím, ona už se nebude prát,“ snažil se Sváta zachránit situaci. Hanka se zmítala, ale rozhodně nevypadala na to, že se přestane prát a začne prosit.

„Okamžitě toho nechte! A ty ji pusť! Slyšel jsi mě?!“

Rafanův autoritativní tón zchladil zuřivost obou bojujících. Když Tonek nevypadal, že dívku pustí, přistoupil Rafan mezi ně a Tonka odstrčil. Uvolněná Hanka vypadala, že se chystá v útoku pokračovat, ale Rafan ji chytil za ruku a strhl zpět: „Nech už toho konečně, chceš nás všechny přivést do maléru?“

Chvíli se mu zuřivě dívala do očí, ale už bylo vidět, že se uklidňuje a vítězí její zdravý rozum.

„Tak ať to okamžitě vrátí!“

„Co ty na to, Sváto, chceš tu ulitu zpátky?“ zeptal se Rafan a pustil Hančinu ruku.

„Nechci. Tonek má určitě větší hlad než já, ať si ji nechá. Měli bychom se rozejít, vychovatelka po nás kouká,“ kývl ke břehu Sváta, sebral svůj pytlík a vyrazil znovu na

obchůzku kolem břehu. Tonek se s vítězoslavným úšklebkem otočil a vydal se opačným směrem.

„To není spravedlivé,“ rozčilovala se Hanka a snažila se oprášit si písek ze zástěry a z vesty.

„Život není spravedlivej. To ještě nevíš? Nemělas volit zápas na tělo, to bylo pro tebe nevýhodné. Tonek je pomalej. Kdybys ho kopla a uhnula, nebo ho strčila a sebrala mu tu ulitu, měla bys mnohem větší šanci vyhrát. Trochu uvažuj, než někoho příště napadneš. Každý má své slabiny, kterých můžeš využít. Jenom je potřeba usměrnit svou zuřivost správným směrem.“

„No jo, pan chytřej... Radši pojď taky sbírat nebo si nás Agáta podá. Chápeš to? Sváťa si klidně řekne, že tu ulitu nechce! Sakra, copak ten kluk nemá žádnou hrdost? Každýmu furt jenom ustupuje, nikdy se nenaštve, pořád se usmívá. Někdy je fakt nesnesitelněj! Příště se otočím na druhou stranu a nechám ho, ať si to vyřeší po svém.“

„Ale neotočíš. Jen si to přiznej, máš ho ráda stejně, jako on má rád tebe. Nevšimla sis? Je do tebe zamilovanej.“

„Kdo? Náš svatej Sváťa? Nesmysl!“

„Svatej. Jo, to je přesný. Má nadání, ale tady v domově nemá šanci se učit. Bylo by potřeba poslat ho na Ostrov volby. Určitě by získal výuku zdarma. Jenže sestry to nedovolej. Měl by utéct a dostat se tam. Možná by se na ostrov dalo doplavat...“

„Hej kámo, nemáš úžeh? O čem to tu proboha žvaníš? Jakej ostrov, jakej útěk? Copak jsi neviděl Brandyho, když vyšel z díry? Tady útěky končej smrtí.“

„Sváťa se potřebuje učit, jednou z něj bude velkej mág. Copak to nevidíš? Sáhne na uschlou kytku a ta rozkvete.“

„Vidím. Ale nevím, jak mu pomoci.“

„Musí utéct. Na Ostrov volby se jezdí od devíti let. Měl by se tam dostat co nejdřív. Během jara tam vyrážejí bohatí. Ale v posledním letním týdnu je ostrov otevřen i pro chudáky. Jen si musí zaplatit kousek místa na lodi, aby se tam

dostali. Děti s velkým nadáním berou do školy magických sil zdarma.“

„Kdo ti to všechno řekl? Odkud víš takové věci? Nikdy jsem o ničem podobném neslyšela.“

„Měl jsem knihu. Jmenovala se Brána vzdělání. Tam o tom psali.“

„Ty umíš číst?“

„Co se divíš? Vždyť ty taky. Viděl jsem, jak to učíš i Svátu.“

„Chtěla bych tu knihu vidět.“

„Bohužel. Shořela s roštím, ve kterém jsem si ji schoval a nestihl ji uklidit na bezpečnější místo.“

„To teda byl blbej nápad.“

„Jo, to teda byl.“

Najednou narazili na místo pokryté mušličkami. Klekli si a dali se do sbírání. Hanka našla dva malé jantary a Rafan jeden velký.

„Senzace! To by mohlo vylepšit oběd,“ zaradoval se, „nechceš se o něj se mnou poprat?“

„Dej pokoj,“ odstrčila ho Hanka a dál hrabala v písku a vybírala mušle. Najednou narazila na zvláštní tvar. Vylovila předmět a položila si ho na dlaň. Rafan se k ní naklonil, aby zjistil, co si tak prohlíží.

„No ne, tys našla prsten! Ale za ten asi přídavek k obědu nedostaneš, je takovej matně šedivej, nic moc. A navíc je tak velkej, že by spadnul z prstu i Agátě. Zkus ho vyleštit, třeba to půjde.“

Hanka poslechla a dřela prsten pískem a pucovala růžkem vesty, ale zdálo se, že se vůbec nic nezměnilo. Stále to byl matně šedivý jednoduchý kroužek bez lesku. Hanka pokrčila rameny a zkusmo si ho navlékla na prostředníček. V ten okamžik se jí udělalo mdlo, zatočila se jí hlava a nemohla popadnout dech. Pokoušela se nadechnout a zatápala rukama kolem sebe.

Rafan ji chytil za ramena a zatřásl s ní: „Hanko, co ti je, co

se stalo?“

„Já nevím, Rafe, nemohla jsem dýchat... Už je to dobrý.“
„A sakra,“ vyděsila se, když se podívala na ruku. Kroužek se zmenšil přesně na její prostředník a stříbrně zářil. Hanka se ho rychle snažila sundat, ale nešlo to. Držel jak přirostlý. Nešťastně zvedla oči, aby našla radu u Rafana. Ten však na ni hleděl s nevěřicným úžasem.

„Já asi vím, co to je,“ zašeptal.

„Nejde to sundat. Co s tím, sakra, mám dělat? Já to nechci. Bachařka mě zabije. Řekni, co to je, tak mi přece porad.“

„Nepanikař, Hanko,“ snažil se ji uklidnit Rafan a chytil ji za ruku, aby se na podivný šperk podíval zblízka. Prsten stříbrně zářil a seděl na prstě tak těsně, že s ním nebylo možné pohnout ani o milimetr. „Obávám se, že ho nesundáš. V knize psali, že na Ostrově volby jsou nádoby s prsteny. Adept volby si jeden navlékne. Pokud se prsten přizpůsobí jeho velikosti, může vejít do labyrintu. Pokud prsten nedrží, adept nemá sedmý smysl, a protože nevládne žádnou magií, labyrint ho dovnitř ani nepustí. Ale nepsali, že by měl prsten měnit barvu. Tak nevím. Měli bychom se na to zeptat některé vychovatelky. Ale které?“

„Já se bojím. Až to uvidí Agáta, odvede mě rovnou k Bachaře,“ zavrtěla Hanka nešťastně hlavou nad svou situací. Snažila se prstýnek sundat zubama, zkoušela, jestli by nešel naříznout ostrou mušlí, ale akorát si poranila kůži kolem, kroužek na její ruce seděl jako přibitý.

„Zeptáme se ošetřovatelky Kornélie, ta je mírná. Když od ní dostanu pohlavek, je to spíš jako pohlazení. A víš co, počkej, Hanko, musíme s tím něco udělat, aby si Agáta nevšimla.“

Rafan odtrhl úzký proužek dole od své košile, namočil ho do krve z Hančina poškrábaného prstu a zavázal pruh kolem zářícího prstýnku, aby krev na hadru byla na první pohled viditelná.

„To by mělo zatím stačit a ty budeš mít aspoň důvod nav-

štívit Kornélii. Požádáš o ošetření a zeptáš se jí, co s tím. A nebreč, nesluší ti to.“

Hanka ještě jednou popotáhla a utřela si oči. Jenže ten pocit divného strachu kolem žaludku neustával, spíš sílil. Vůbec se jí nechtělo zpět do domova, chtělo se jí utéct, schovat se, umřít, jen aby nemusela řešit tuhle podivnou situaci.

„Pojď, musíme ještě něco nasbírat,“ Rafan jí vrazil do ruky její pytlík s nálezy a sám se taky pustil znovu do práce.

Hanka sice pokračovala ve sběru, ale její ruce pracovaly automaticky, aniž by Hančina mysl vnímala, co dělá. Přemýšlela nad tím, co jí řekl Rafan, a nemohla se v tom vyznat. Co je vlastně normální? Je magie normální nebo není? Proč jim o tom v domově nikdy nic neřekli? Používá Bachařka magii, když posílá provinilé do díry? Když někdo umí něco lépe než ostatní, je to magie? Má v sobě každý člověk magii? Asi ne, když prsteny na někoho reagují a na někoho ne. Nikdy neslyšela o nikom z domova, že by se odešel učit. Z domova se odcházelo jen do vojska, do služby, nebo na farmu. Škoda, že tu není Paula, aby se jí zeptala. Paula většinou věděla mnohem víc, než jim říkaly sestry. A trošku si pamatovala i na své dětství tam venku. Její matku pak poslaly úřady do vězení a ona ve svých osmi letech musela zůstat v Útulném domově. Když se poprvé setkaly, Paula plakala a nebyla k zastavení. Hodně dlouho jí trvalo, než se dokázala zasmát jako ostatní děti. Tedy, ne že by v domově bylo moc věcí k smíchu, ale člověk to občas potřebuje. Zasměje-li se člověk některým malérům, zdají se o tolik snesitelnější.

Ale teď se nedokázala smát ani Hanka. Tenhle malér se zdál vážnější než ty, se kterými se dosud potýkala. Nasbírala s bídou půl pytlíku mušlí a věděla, že nebude pochválená. Ale to je vedlejší. Bála se i podívat na svůj zavázaný prst, aby na něj nepřitáhla nežádoucí pozornost.

Připadala si pořád trochu jako ve snu, když je sestra Agáta

řadila na cestu zpátky do Útulného domova. Vlastně cestu ani pořádně nevnímala. Najednou byli na dvoře a sestra Berta přebírala vycházkové stuhy a jejich úlovky. Nad Hančiným sběrem se zamračila: „Dneska ses tedy moc nevytáhla, má milá, copak jsi na pláži dělala, že toho máš tak málo?“

„Já, já se omlouvám. Snažila jsem se vyhrabat tenhle jantar a přitom jsem se pořezala o nějaký ostrý úlomek. Hrozně to bolí a pořád to krvácí.“

Bertu trochu ukonejšil pohled na pěkný kousek jantaru a znechuceně a trochu štítlivě se odtáhla od Hančina zavázaného prstu. Nesnášela krev a ani nechtěla vidět, co obvaz ukrývá. Zaplat pánbůh, že tu není Bachařka, u té by jí to neprošlo tak hladce, pomyslela si Hanka a čekala, jak se sestra Berta nakonec rozhodne. Rukou si utřela slzy, které nebylo vzhledem k situaci těžké ze sebe vymáčknot.

„Zajdi si místo oběda za sestrou Kornélií, ať se ti na to podívá. A doufám, že příště budeš opatrnější, nemysli si, že ti někdo bude schovávat jídlo nebo že se vyhneš odpoledním pracím. Já se pak Agáty zeptám, jestli ses neulejvala, tak to ani nezkoušej, jasný?!“

„Jasný a děkuji, sestro Berto,“ odpověděla Hanka a střelhitě vyrazila do budovy do prvního patra, kde byla ošetrovna. Takže až sem to celkem šlo. Ale co sestra Kornélie? Co jí řekne? No, musí se to zkusit, stejně není jiná možnost.

Dveře ošetrovny byly zavřené, takže Hanka musela zaklepat.

„Co je?“ vykoukla nevrle Kornélie a uhlazovala si pomačkanou sukni. Hance připadalo, že se právě probudila.

„Dobrý den, sestro. Potřebovala bych pomoci, mám veliký problém s prstem. Posílá mě sestra Berta, abych vám to ukázala.“

„Jo, jasně, tak pojď dovnitř,“ kývla na ni zdravotnice a pustila ji dál do místnosti. Místnost byla čerstvě vymalovaná,

jinak se tu od té doby, co sem Hanku přivedli se zlomenou rukou, nic moc nezměnilo. Jen na lůžku pro pacienty ležela zmuchlaná deka. Kornélie ukázala na židli, kam si Hanka poslušně sedla.

„Sundej si ten hadr z prstu,“ přikázala a natáhla se do police pro jedovatě zelenou desinfekci. Hanka poslušně sundala hadr a před sebe natáhla špinavou ruku, na které nepatříčně jasně zářil stříbrný kroužek. Kornélie zůstala chvíli stát jako solný sloup, pak opatrně položila desinfekci na stůl a přitáhla si křeslo, aby se do něj mohla posadit proti Hance. Vzala do dlaní její ruku a pokusila se prsten stáhnout, ale ten držel jako přilepený.

„Já za to nemůžu,“ vzlykla Hanka, „našla jsem ho v písku a jen jsem si ho chtěla zkusit, jenže on mě chytil, zmenšil se a teď nejde dolů. Pomozte mi prosím. Určitě bych ho odevzdala, kdyby se nestalo tohle. Fakt jsem se snažila ho sundat...“

„Holka nešťastná, cos to provedla? Víš co to je za prsten?“ Hanka sklopila oči a zavrtěla hlavou.

„To je malér, to je malér... Běž k umyvadlu a namydli si prst, jestli by to přece jen nešlo.“

Dívka poslechla a Kornélie jen zamračeně sledovala, jak zkouší všechno možné, aby ho stáhla. Nakonec se Hanka otočila a jen nešťastně pokrčila rameny.

„Budeme ten prst muset amputovat, jinak to opravdu nepůjde. Je mi to líto, děvče, jiné východisko pro tebe nevidím.“

„To jako myslíte uříznout?“ vyděsila se Hanka. „To ne, to proboha ne!!! Já ho zašpiním, aby nebyl vidět, nikdo si toho nevšimne. Nebo se mi ho možná podaří sundat. Nemůžete mi kvůli tomu uříznout prst, to přece nejde!“

„Ráda bych ti pomohla jinak, ale žádná jiná možnost tu není. Ještě se poradím se sestrou Bachovou.“

„Ne, prosím to ne, já to ještě zkusím sundat, určitě to nějak musí jít. Že mi ho neuříznete?“ škemrala nešťastná dívka

tak zoufale, až Kornélie pokrčila rameny a zavrtěla hlavou. „Víš co, dám ti ještě čas do večera. Večer se mi přijdeš znovu ukázat a rozhodneš se, jestli si ho necháš uříznout nebo to budeš ráno konzultovat s vrchní sestrou. Tohle je opravdu zapeklitá situace a já ti jinak pomoci nedokážu. Takže večer tě chci vidět a ne aby tě napadla nějaká volovina jako třeba útěk. Uvědom si, že přijít o prst je mnohem snesitelnější než přijít o život. Jasně?“

Pak sestra překryla prsten gázou a tu zavázala kolem ruky. Podala Hance rukavici, kterou přidělovala při drobném zranění, aby svěřenci mohli pracovat a nezavlekli si do rány infekci.

„Tak večer!“ připomněla a vystrčila dívku ze dveří.

Hanka se vypotácela na dvůr celá zelená a uplakaná. Její skupina se právě řadila k odchodu na zorané pole. Rafan ji zatáhl do řady a zvědavě se zadíval na ruku v rukavici:

„Tak co, šlo to?“

Jen mlčky zavrtěla hlavou a slzy jí neza-držitelně tekly a nechávaly na ušmudlané tváři vlhkou stopu. Sváťa se na ni nechápavě otočil. Ale nebyl čas něco řešit, neboť Agáta dala příkaz k odchodu a postrkovala váhající a opozdilce.

„Na,“ podstrčil jí Rafan půl krajíce políznutého neslanou pomazánkou. Vděčně se do něj zakousla a pak rychle schovala ruku, neboť kolem přecházela sestra. I když Agáta nebyla zlá a asi by jí to sousto nesebrala, nemělo smysl riskovat a pokoušet osud. Pomaličku se uklidňovala a začínala uvažovat i o tom, že bude mít na levé ruce čtyři prsty. Ne, takhle by to nešlo, řekla si, když slzy zase začaly téct samy od sebe, musím myslet na něco jiného. Jenže ono to tak nějak nejde. Myšlenky se jako dotěrné mouchy neustále vracely k té neřešitelné záležitosti, od které se nedá utéct.

Na poli sestra Agáta vytáhla z řady Rafana a určila ho s ostatními silnějšími kluky na sběr a odnášení pytlů, naplněných kameny, pryč z pole. Ostatní nosili šutry na hro-

mádky, kde je ti nejslabší ukládali do pytlů. Konečně se k Hance protlačil Sváťa, který nemohl pochopit, co se stalo tak zlého, že ji viděl brečet. Odchod Pauly to určitě být nemohl, z toho byla sice smutná, ale tohle? Klekl si do hlíny vedle ní, začal jí pomáhat a všiml si rukavice.

„Co se ti stalo, Hanko?“

Mlčky zavrtěla hlavou. Nechtělo se jí o tom mluvit. Nechtěla se znovu roz-brečet a navíc před Sváťou. Proč by ho vlastně měla zatěžovat vlastními problémy? Házela vztekale kameny do pytle, jen aby se mu nemusela podívat do očí.

„Ale ty nemáš zraněnou ruku,“ dřepł si Sváťa těsně vedle ní, „co se stalo? Proč se mnou nemluvíš? Možná bych ti dokázal pomoci.“

„Nedokázal,“ houkla, obešla pytel z druhé strany a začala sbírat tam.

„Hanko, přece víš, že tě miluju a jednou si tě vezmu. Důvěřuj mi. Jestli je to v mých silách, pomůžu ti.“

„Jsi kecka, Svatoušku, víš to?“ pousmála se navzdory situaci Hanka. „Ale věř mi, že to není v tvých silách a já se o tom nechci bavit.“

„Nepřestanu tě otravovat, dokud mi to neřekneš,“ přeběhl za ní s novým pytlem k další hromadě kamenů a cítil, že to konečně začíná vzdávat. Když se dostali ke kraji pole, stáhla Hanka rukavici a fáč.

„Tak tohle je můj problém, vidíš ho?“

„Je nádhernej,“ vydechl překvapeně, „já to věděl, jednou budeš velká čarodějka.“

„Blázne, dneska večer mi kvůli tomu uříznou prst. Nejde totiž sundat,“ snažila se Hanka zadržet pláč, ale marně.

O mnoho stran později:

Hosté

První den se všichni prvňáci shromáždili v amfiteátru a profesorka Ferinová je požádala, aby se rozdělili do tří skupin podle toho, jaký symbol mají na hodinkách. K sobě pozvala žáky s dráčkem. Ti s jednorožcem se měli shromáždit u profesora Smítka a ostatní se symbolem sirény si odvedl profesor Thajan. Všechno začalo velkým úklidem areálu. Hanku mrzelo, že se Svátou nebudou ve skupině spolu, ale za chvíli měla plné ruce práce, že jí to ani nepřišlo. Sice byla ráda, že je má na starosti profesorka Ferinová, ale na druhou stranu ji nepotěšilo, že musí pracovat vedle Patrika a Anděly. Když jí už podruhé přistála za krkem sprška hlíny, bylo jí jasné, odkud vítr vane a že teď může čekat podobné „náhody“ denně.

Po obědě vyrazila jejich skupina česat ovoce v rozlehlém sadu. Hanka obsadila jednu obsypanou jabloň a spolu s Alisou od nich ze třídy se pustila do sklizně. Pod nimi procházeli jiní prvňáci, kteří odnášeli sklizené ovoce někam dál.

Večer ji bolely ruce i nohy a se zadostiučiněním pozorovala, že Sváťa na tom není o mnoho lépe. Toho zase bolela záda od hrbení se na záhonech farmy.

Druhý den se jako první objevila delegace sirén. Hanka netušila, jakým způsobem přicestovaly, ale najednou tu byly. I na suchu se pohybovaly ladně, ačkoliv průsvitná bublina, kterou měly kolem hlavy, jim to trochu kazila. Dospělé sirény byly o něco vyšší než lidé a k Hančinu překvapení měli dvě nohy jako lidé a ne ocas, se kterým byly vyobrazeny v učebnicích a na který si pamatovala při jejich prvním setkání. Usoudila, že by nebylo slušné se na to někoho ptát právě teď.

Asi dvě hodiny po sirénách dorazili jednorožci. Byli jen

čtyři, z toho tři mladí. Nesli se hrdě za svým učitelem a zvědavě pomrkávali po svém okolí. Jeden Hance připadal povědomý.

P'ujibo, to musí být P'ujibo zajásala v duchu, že si vzpomněla na jeho jméno, a usmála se na něj.

I já tě zdravím, uslyšela jeho hlas ve své hlavě. Potěšilo ji, že zareagoval a všiml si jí. No vida, jak je svět malý, pomyslela si.

Draci přiletěli až večer před soumrakem. Přivítali se na dvoře s vedením školy a dřív, než mohly děti přijít blíž a prohlédnout si je, zmizeli směrem k útesům nad řekou. Hanka jen stihla spočítat, že jich je sedm.

Následující den jim profesorka Ferinová rozdala rudé pásky na ruku.

„Aby bylo na první pohled jasné, že jste přiděleni jako služba doprovázející draky. Pokud vás kterýkoliv z nich osloví a bude si něco přát, udělejte vše, co bude ve vašich silách, abyste jeho přání splnili. Teď si zkontrolujte své hodinky. Na obvodu jejich ciferníku vám přibylo jedno tlačítko s otazníkem. Nebudete-li si vědět rady, použijte tlačítko a kontaktujte mě. Doufám, že je vám vše jasné. A teď pojdte, já vás představím našim hostům.“

Hanka pocítila trému a měla pocit, že není sama. Draci opravdu působili hrozivě už jenom svým zjevem. Dva dospělí jedinci postrčili dopředu pět menších draků, kteří sklonili hlavy, aby si prohlédli zdejší lidičky.

Ferinová jim nejdřív ukázala prvňáky a omlouvala předem jejich malé a nedostatečné magické schopnosti a poprosila draky o shovívavost. Pak začala představovat žáky třetího ročníku, kteří s nimi budou pracovat na společném slavnostním představení.

Hanka si prohlížela hosty podrobněji. Když překonala prvotní strach, zjistila, že se jí draci líbí. Pohybovali se ladně a opatrně. Trochu byli cítit zvláštním pachem, který se Hance nezdál nepříjemný. Oči měli temně zlatožluté,

jeden z nich je měl téměř dohněda. Ten se Hance líbil nejvíc. Byl z draků nejmenší a nejtmaší. Jeho pohled působil mnohem vlídněji, než oči ostatních. Hance se zdálo, že se na ni se zájmem zadíval, tak raději sklopila zrak a ustoupila dozadu. Rozhodně neměla v úmyslu budit pozornost. Pak se ujal slova jeden z velkých draků. Hanka uslyšela jeho dunivý hlas ve své hlavě a s údivem zjistila, že mu rozumí. Drak sice nemluvil nahlas, ale mluvil lidskou řečí. Dozvěděli se, že on je učitelem dějin a říkají mu Hledač dávných věků a s ním přiletěl ještě učitel fyzické zdatnosti Divoké křídlo. Pak představil žáky. Jako posledního uvedl hnědookého draka, který se jmenoval Zuřivý plamen. To se teda fakt netrefili, pomyslela si s troškou škodolibosti Hanka, jestli tenhle vypadá zuřivě, tak já jsem dračí babička. Kdoví, jestli vůbec umí chrlit oheň, pochybovala v duchu.

„No dovol, to náhodou umím velice dobře,“ ozvalo se jí v hlavě a Hanka se vyděsila. Vycouvala opatrně až ke dveřím do budovy, otočila se a utekla do svého pokoje.

Já jsem ale pitomá, nadávala si. Sotva přijdou hosté, hned jednoho urazím a to ještě dřív, než vůbec stihnu promluvit. Proč nás proboha učitelka neva-rovala, že dokážou tak dobře číst myšlenky. Hanka se natáhla do zásuvky pro čokoládu a celou ji pomalu snědla. Trvalo dlouho, než se jí podařilo trochu vzpamatovat. No jo, ale přece tu nemůžu sedět celý den takhle zavřená, řekla si, musím najít Ferinovou a zeptat se jí, co mám dělat.

Když po chvíli sebrala odvalu, vstala a opatrně vyšla na dvůr. Trochu ji uklidnil pohled na prázdné nádvoří. Draci si nejspíš se svými průvodci prohlížejí zajímavá místa kolem školy. Opatrně koukla za roh, tam taky nikdo nebyl. Možná bych se Ferinové mohla zeptat přes hodinky, napadlo ji. Zaktivovala ciferník a nad hodinkami se jako vždy roztančil dráček...

„Jé, to je pěkné, to se mi líbí,“ ozvalo se jí v hlavě. Pohléd-

la nahoru a srdce jí pokleslo tak hluboko, že ani nechtěla zjišťovat kam. Na střeše budovy seděl malý tmavý drak a zvědavě ji pozoroval. Odtud nebylo kam utéct. Potlačila příval paniky a zhluboka se nadechla. Nedá se nic dělat, jediná možnost, jak z toho ven, je zachovat klid. Jak to říkal Jasanov? Otevřít mysl a slušně pozdravit...

„Zdravím tě, Zuřivý plameni a omlouvám se za své nevhodné myšlenky. Můžeš mi je prosím prominout?“ říkala polohlasně a velice se soustředila, aby jí drak rozuměl.

Drak seskočil ze střechy a připlachtil před ni.

„Nemusíš se omlouvat, ve tvých myšlenkách nic urážlivého nebylo. To spíš já jsem se provinil tím, že jsem jim naslouchal. Nebylo slušné naslouchat, ale nemohl jsem si pomoci. Mám pocit, že jsi to ty, ale takhle zblízka si tím nejsem jist.“

„Nerozumím,“ řekla omluvně Hanka a pokoušela se nechat svou mysl otevřenou.

„Před časem jsem někomu daroval kompas, aby vždycky našel cestu domů,“ řekl drak vážavě s nejistotou v hlase. Šokovaně se podívala na mladého draka a nemohla uvěřit, že by to mohl být on, kdo nad ní držel ochrannou ruku. Vlastně spíš tlapu. To přece není možné... Jeho slova zaplavila Hanku vzpomínkami a vyburcovala v její mysli obraz ze skoro zapomenutého snu. Že by to nebyl sen? No ano! Podruhé ho přece slyšela těsně po incidentu s černým kouzelníkem. Tenkrát mu řekla, že ho chce poznat. Ale kdo mohl tušit, že je to drak?!

A jak to bylo dál, vám prozradí kniha :-)